

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **I. Z. spol. s r. o., so sídlom J. IČO: X.**, zast. Mgr. M. G. advokátom, advokátska kancelária A., s. r. o., X. proti žalovanému **V. L. a M. SR – štátny podnik, L.**, IČO: X., zast. JUDr. M. B., advokátska kancelária, **B. o zaplatenie 13 443,54 € s príslušenstvom**, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 18. júna 2009 č. k. 41Cob/162/2009-168, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 18. júna 2009 č. k. 41Cob/162/2009-168 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Zvolen rozsudkom zo dňa 06. 04. 2009 č. k. 16Cb 17/08-133 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 13 443,54 €. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vykonaným dokazovaním dospel súd k záveru, že žaloba žalobcu je v plnom rozsahu dôvodná. Mal za preukázané, že medzi účastníkmi konania došlo k uzatvoreniu zmluvy o auditorskom overení dňa 28. 07. 2003 pre ročnú účtovnú závierku za roky 2003, 2004, 2005, teda na dobu určitú. Zmluva bola uzavretá platne a pre každú zo zmluvných strán vyplývali z nej určité práva a povinnosti, ktoré sú bližšie uvedené v zmluve. Súd mal ďalej za preukázané, že žalovaný neposkytol žalobcovi súčinnosť na vykonanie kontroly za rok 2004, a teda žalovaný neumožnil žalobcovi v roku 2004 potrebný prístup k predmetu kontroly. Poukázal na ust. § 596 Obch. zák., ako aj na znenie zmluvy článok II. bod 3, odsek 6, v zmysle ktorého žalovaný – štátny podnik je povinný na výzvu audítora prejednať s vedením štátneho podnik v dostatočnom predstihu harmonogram prác, podobu, rozsah

a termíny predloženia potrebných dokladov, písomností a vysvetlení. Túto skutočnosť mal súd preukázanú výpoveďou svedkyne J. Ď., ktorá ako sekretárka žalobcu volala žalovanému za účelom odobrenia termínov vypracovania harmonogramu, a ktorá sa ako prvá dozvedela, že žalovaný má už iného auditora v roku 2004. Uvedenú skutočnosť ohľadom predmetného telefonátu potvrdil aj Ing. K., ktorý v tom období pracoval u žalovaného ako vedúci informačnej sústavy a dával podklady všetkým auditorom k overovaniu účtovnej závierky. Tento svedok súdu potvrdil, že boli v tom období nejaké telefonáty zo sekretariátu žalobcu, pričom sekretárka sa Ing. P. K. opýtala, kedy bude žalovaný predkladať údaje žalobcovi na audit. Svedok súdu ďalej potvrdil tú skutočnosť, že od vedenia žalovaného mal v tom období pokyny v tom smere, že ohľadom auditu sa nemá obracať na svedka, ako vedúceho informačnej sústavy, ale na vedenie žalovaného, pričom svedok v tom období dostal pokyn od priameho nadriadeného na odovzdanie papierov ohľadom účtovníctva ďalšiemu auditorovi, a to Ing. R. za rok 2004. Tieto pokyny mu v tom období dal Ing. D. – riaditeľ žalovaného. Svedkyňa Ď. súdu potvrdila aj tú skutočnosť, že ohľadom auditu za rok 2004 bol u žalobcu Ing. H.. Uvedenú skutočnosť súdu preukázal aj svedok Ing. M. M.M. ktorý bol priamo pri jednaní spolu s Ing. H. a Ing. N. dňa 02. 04. 2004. Svedok Ing. M. potvrdil tú skutočnosť, že na tomto jednaní Ing. H. žiadal, aby žalobca odstúpil od zmluvy o auditorskom overení zo dňa 28. 07. 2003, ktorú skutočnosť však žalobca odmietal a trval na tom, aby táto zmluva bola dodržaná. Ing. H. im dokonca na tomto stretnutí sľúbil, že žalobcovi zabezpečí inú činnosť, ktorá bude honorovaná na tej úrovni, ako bude predpokladaná strata u žalobcu. Svedok Ing. M. ďalej súdu potvrdil tú skutočnosť, že Ing. H. nechcel, aby bol spísaný záznam z tohto jednania s tým, že si môžu navzájom dôverovať. Súd mal ďalej preukázanú tú skutočnosť, že žalobca robil u žalovaného audit po dobu okolo 10-tich rokov pred tým, ako došlo k uvedenej skutočnosti v roku 2004, kedy žalovaný odmietol poskytnúť žalobcovi súčinnosť pri vykonaní kontroly. V tom období, ako mal súd preukázané z výpovedí M. H., ktorý prišiel pracovať k žalovanému koncom januára 2004 došlo k zmene vedenia u žalovaného, za účelom skonsolidovania ekonomických pomerov u žalovaného tak, ako to tvrdil svedok. Súd bol toho názoru, že z toho dôvodu došlo aj k zmene auditora u žalovaného a žalovaný podľa názoru súdu nemal záujem na vykonaní auditu žalobcom. Uvedenú skutočnosť potvrdil svojou výpoveďou aj Ing. D., ktorý bol vypočutý v konaní ako svedok, pričom uviedol, že dostal pokyn od ministerstva na zmenu auditora a svedok ďalej nevidel dôvod ako riaditeľ spolupracovať so žalobcom, keď zmluva bola uzavretá s iným auditorom. Žalovaný teda

porušil platne uzavretú zmluvu o auditorskom overení z 28. 07. 2003, a to tým, že začiatkom roka 2004 odmietol žalovaný ďalej riadne plniť svoje záväzky vyplývajúce z predmetu zmluvy, neumožnil tým žalobcovi plnenie jeho povinnosti a neposkytol žalobcovi súčinnosť pri vypracovaní auditu za rok 2004, 2005 na základe vyzvania svedkyňou Ď., ako sekretárkou žalobcu. Žalovaný takto konal bez toho, že by bola medzi účastníkmi konania ukončená zmluva. Takýmto konaním žalovaného v roku 2004, 2005 (teda v čase platnosti zmluvy) vznikla žalobcovi škoda vo výške 300 000,-- Sk v zmysle uzavretej zmluvy. 150 000,-- Sk za audit v roku 2004 a 150 000,-- Sk za audit v roku 2005. Vzhľadom k tomu, že žalovaný takto konal, dopustil sa zároveň aj neoprávneného ukončenia uzavretej zmluvy, podľa ktorej s poukazom na článok V, odsek 4 predmetnej zmluvy si zmluvné strany pre prípad neoprávneného ukončenia ktorejkoľvek zmluvnej strany od tejto zmluvy dojednali zmluvnú pokutu vo výške 70% z ceny ročného auditu (teda 105 000,-- Sk), ktorú druhá zmluvná strana je povinná zaplatiť oprávnenej strane do 7 dní odo dňa neoprávneného jednostranného ukončenia zmluvy. Keďže konaním žalovaného došlo k neoprávnenému ukončeniu zmluvy, ktorá je predmetom sporu, súd zaviazal žalovaného k zaplateniu zmluvnej pokuty vo výške 105 000,-- Sk s poukazom na článok V, odsek 4 zmluvy o auditorskom overení zo dňa 28. 07. 2003. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti rozhodnutia.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací rozsudkom zo dňa 18. 06. 2009 č. k. 41Cob/162/2009-168 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. V odôvodnení uviedol, že žalovaný v konaní neunesol dôkazné bremeno a v zmysle § 374 ods.1 Obch. zák. nepreukázal okolnosti vylučujúce jeho zodpovednosť. V danom prípade účastníci konania uzavreli zmluvu, na základe ktorej bol žalobca povinný pre žalovaného vykonať audit v roku 2004 a 2005. V zmluve účastníci konania dohodli, že štátny podnik (žalovaný) je povinný na výzvu auditora prejednať s vedením štátneho podniku v dodatočnom predstihu harmonogram prác, podobu, rozsah a termíny predloženia potrebných dokladov, písomností a vysvetlení. V konaní na základe svedeckých výpovedí tak zo strany žalobcu bolo preukázané, že žalobca si túto svoju povinnosť splnil, ale zo strany vedenia žalovaného bola odmietnutá potrebná súčinnosť vzhľadom na skutočnosť, že v tom čase žalovaný uzavrel zmluvu s Ing. F. R., ktorý v roku 2004 a 2005 audit pre žalovaného aj vykonal. V konaní bolo preukázané na základe svedeckých výpovedí, že žalobca svojim

konaním znemožnil žalobcovi vykonať audit. Žalovaný si nesplnil svoju povinnosť, keď neoboznámil s harmonogramom auditorských prác zodpovedných pracovníkov a nezaistil potrebnú súčinnosť pre včasné a bezproblémové vykonanie auditu. Žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti a v súvislosti s porušením zmluvných povinností vznikla žalobcovi škoda vo forme ušlého zisku, t.j. zisku, ktorý by bol žalobca dosiahol, keby nebola nastala škodná udalosť. V danom prípade by žalobca dosiahol odmenu za vykonaný audit za rok 2004 a 2005 po 4 979,09 € (150 000,-- Sk) + 20% DPH. Účastníci konania si v zmluve dohodli pre prípad neoprávneného ukončenia zmluvy zmluvnú pokutu vo výške 70% z ceny ročného auditu. Podľa odvolacieho súdu zmluvná pokuta a výška zmluvnej pokuty bola účastníkmi konania dohodnutá v článku V. bod 4 zmluvy v súlade s ust. § 544 Obč. zák. Podľa článku V. bodu 4 zmluvy právo na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 70% z ceny ročného auditu vzniká porušením právnej povinnosti, v prípade neoprávneného ukončenia zmluvy ktoroukoľvek zmluvnou stranou. V posudzovanom prípade žalovaný neoprávnene znemožnil plnenie povinností na strane žalobcu, keď bez právneho dôvodu, počas trvania zmluvy odmietol potrebnú súčinnosť pre včasné a bezproblémové vykonania auditu. Takéto správanie žalovaného bolo v konaní preukázané výpoveďami svedkov a aj skutočnosťou, že žalovaný počas trvania zmluvy so žalobcom uzavrel ďalšiu zmluvu, na základe ktorej Ing. R. audit v rozhodnom období pre žalovaného vykonal. Žalovaný takýmto konaním neoprávnene zmluvu so žalobcom ukončil. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzuje z ust. § 237 písm. f/ O. s. p., pretože mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Odňatie možnosti konania pred súdom žalovaný vidí v tom, že odvolací súd sa nezaoberal námietkami, ktoré vzniesol v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa, z ktorého dôvodu je takýto postup odvolacieho súdu rozporný s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu totiž je aj právo na zákonu zodpovedajúce odôvodnenie. I keď novela O. s. p. č.384/2008 Z. z. v § 219 O. s. p. stanovila, že ak sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožní s odôvodnením napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu, tak v odôvodnení svojho rozhodnutia sa môže obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov. Toto ustanovenie podľa žalovaného však nemožno vykladať tak, že odvolací súd jednoducho opíše odôvodnenie, resp. časť odôvodnenia súdu

prvého stupňa. Žalovaný zastáva názor, že aj v prípade, ak odvolací súd plne súhlasí s rozhodnutím súdu prvého stupňa a jeho odôvodnením, má stále povinnosť vysporiadať sa s argumentáciou odvolateľa, s ktorou sa nevysporiadal prvostupňový súd, a to osobitne v prípade, ak práve táto skutočnosť je dôvodom odvolania. V tomto smere žalovaný poukázal na judikatúru slovenských súdov a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva. Žalovaný ďalej uviedol, že v danom prípade odvolací súd konštatoval, že sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, avšak bez toho, že by sa čo len zmienil o námietkach odvolateľa, ktorými brojil proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa, nezaujal k nim svoj názor. Vo svojom odvolaní voči rozsudku súdu prvého stupňa odvolateľ vyčítal rozsudku, že je zmätočný, nemá oporu v zistenom skutkovom stave, že rozsudok nemá žiadne právne zdôvodnenie, pokiaľ ide o priznanie náhrady škody, ani pokiaľ ide o priznanie zmluvnej pokuty (a to dokonca v rozpore s konštantnou judikatúrou), že súd sa na siedmich stranách venuje len opísaniu výpovedí svedkov štatutárnych zástupcov účastníkov konania. Odvolací súd sa však namiesto skúmania napadnutého rozhodnutia v súvislosti s tými skutočnosťami, ktoré rozsudku vyčítal odvolateľ, obmedzil len na zopakovanie skutkového stavu tak, ako ho zistil súd prvého stupňa a na zopakovanie právnych záverov súdu prvého stupňa. Z rozsudku odvolacieho súdu sa odvolateľ nedozvedel, akým svojím konaním mal znemožniť žalobcovi vykonanie auditu v roku 2004, keď jediným „nedostatkom“ žalovaného bolo to, že sám neinicioval vykonanie auditu. Žalobca nepredložil žiaden písomný dôkaz o tom, že by kontaktoval žalovaného a žiadal ho o dojednanie termínu. Existuje iba výpoveď zamestnanca žalobcu p. Ď., ktorú však vyvrátil zamestnanec žalovaného. Neexistuje žiaden písomný dôkaz, žiadna výpoveď svedka o tom, že by žalovaný niekedy oznámil žalobcovi, že zmluvu vypovedá, odstupuje od nej a pod. Aj keby však bolo pravdou, že žalovaný odmietol potrebnú súčinnosť, v súdnom spise nie je ani len zmienka o dojednávani si termínov výkonu auditu za rok 2005, keďže predmetná zmluva znela na roky 2003, 2004, 2005. Ak by teda aj žalovaný znemožnil žalobcovi výkon auditu za rok 2004, nemôže súd bez ďalšieho dokazovania skonštatovať, že to znamená, že žalovaný nemá záujem na vykonaní auditu za ďalšie obdobie. Okresný súd sa vo svojom rozsudku s týmito skutočnosťami vôbec nevysporiadal. K námietkam žalovaného, že žalovaný môže uzavrieť niekoľko zmlúv o auditorskom overení, resp. mať niekoľko auditorov na sebe nezávislých, sa súd vôbec nevyjadril. Rovnako sa nevyjadril k námietke žalovaného ako mal porušiť zmluvu za rok 2005. Všetky tieto námietky žalovaný znovu uplatnil v odvolaní. Odvolací súd ich rovnako

ako súd prvého stupňa prehliadol a v odôvodnení rozsudku iba stručne opísal – prevzal odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa. Súd prvého stupňa sa v rozsudku tiež nevysporiadal s námietkou žalovaného proti výške škody, hoci žalovaný namietal, že v zmysle konštantnej judikatúry (rozsudok NS ČR sp. zn. 25 Cdo 330/2001) sa výška ušlého zisku ráta tak, že sa odpočíta čiastka, ktorú by na dosiahnutie tohto zisku pri pravidelnom behu vecí osoba musela vynaložiť. Žalovaný opätovne túto námietku s odkazom na judikatúru uviedol vo svojom odvolaní. Odvolací súd sa rovnako s touto námietkou nezaoberal. Vo svojich podaniach a vyjadreniach žalovaný niekoľkokrát uviedol, že si nie je vedomý, akým svojim neoprávneným konaním mal ukončiť zmluvu, keďže od zmluvy nikdy neodstúpil, nikdy ju nevypovedal, nikdy neuzatvoril dohodu o ukončení zmluvy. Ani žalobca, ani súd neuviedli, či to malo byť v roku 2004, a to po tom, čo mal žalovaný odmietnuť poskytnúť žalobcovi súčinnosť, alebo inokedy v roku 2005. Na tieto námietky žalovaného okresný súd konštatoval, že žalovaný sa dopustil neoprávneného ukončenia zmluvy a je povinný zaplatiť zmluvnú pokutu. Tieto nedostatky rozsudku súdu prvého stupňa na odvolanie žalovaného nenapravil ani odvolací súd, ktorý bez akéhokoľvek bližšieho zdôvodnenia uviedol, že tým, že žalovaný uzavrel ďalšiu zmluvu o vykonaní auditu, neoprávnené ukončil zmluvu so žalovaným. Odvolací súd vyniesol rozsudok bez toho, že by sa vôbec zaoberal dôvodmi odvolania žalovaného, nevysporiadal sa s jeho argumentáciou a s nedostatkami, ktoré vyčítal rozsudku súdu prvého stupňa. Rozsudok odvolacieho súdu trpí rovnakou vadou, ako rozsudok súdu prvého stupňa. Obe rozhodnutia nezodpovedajú požiadavke procesne správneho rozhodnutia. Navzájom si odporujúce dôkazy je súd povinný hodnotiť a zdôvodniť, resp. uviesť, ak a prečo niektoré z nich pokladá za nevierohodné. Takéto nedostatky odôvodnenia v zásade zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia (Nález Ústavného súdu č. I. ÚS 114/08). Súdny proces musí byť jednou zo záruk zákonnosti, v rámci ktorej musí byť zabezpečená právna istota pri aplikácii práva súdom, a to v rozsahu zabezpečujúcom naplnenie spravodlivej ochrany subjektívnych práv účastníkov konania v zmysle čl. 46 Ústavy SR. Všeobecný súd musí vychádzať z toho, že súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov. Občianske súdne konanie sa musí v každom jednotlivom prípade stať zárukou zákonnosti a slúžiť na jej upevňovanie a rozvíjanie (IV.ÚS 1/02). Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé, pretože inštitút odôvodnenia je jednou z podstatných záruk kontroly výkonu súdnej moci

(I. ÚS 114/08). Pretože rozhodnutie odvolacieho súdu, ako i súdu prvého stupňa tieto náležitosti rozhodnutia nespĺňajú, navrhuje žalovaný z uvedených dôvodov ich zrušenie.

Žalobca vo svojom stanovisku k dovolaniu žalovaného uviedol, že dovolateľ vidí odňatie možnosti konať pred súdom v tom, že odvolací súd vyniesol rozsudok bez toho, že by sa vôbec zaoberal dôvodmi odvolania žalovaného a odôvodnenie uvedené v rozsudku odvolacieho súdu považuje za nepostačujúce. S týmto tvrdením žalovaného žalobca nesúhlasí, keďže odôvodnenie odvolacieho súdu ponúka komplexnú právnu analýzu sporu a odpovedá, aj keď nepriamo, na argumenty žalovaného, uvedené v odvolaní. Pri hodnotení dôvodov a dôkazov odvolania dáva aj judikatúra odvolaciemu súdu právo rozhodnúť, ako zváži predložené dôkazy a tvrdenia (R 6/2000). Na základe uvedených skutočností považuje žalobca dovolanie žalovaného za nedôvodné, keďže vychádza z nesprávneho právneho výkladu § 237 písm. f/ O. s. p. Má za to, že odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa nijakým spôsobom neznemožnili žalovanému konať pred súdom. Pokiaľ mal žalovaný záujem na ďalšom prehodnocovaní sporných otázok, mohol a mal navrhnúť konkrétne dôkazy na predloženie svojich tvrdení v odvolaní, čo však neurobil. Za potrebné považuje tiež uviesť, že z obsahu odvolania, ako aj dovolania žalovaného vyplýva len tá skutočnosť, že jeho právny názor na sporné otázky sa odlišuje od stanoviska odvolacieho súdu, čo však nie je dôvod, pre ktorý je možné v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O. s. p. podať dovolanie. Z týchto dôvodov má za to, že predmetné dovolanie nie je prípustné a dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) vec prejednal podľa § 242 ods. 1 a § 243a ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania a po zistení, že dovolanie podal účastník konania včas, dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Ak dovolací súd rozhodne rozsudkom, je proti jeho rozhodnutiu prípustné dovolanie v prípadoch upravených ust. § 238 ods. 1, 2 a 3 O. s. p., z ktorých ustanovení prípustnosť dovolania v predmetnej veci nemožno vyvodiť.

Dovoláním z dôvodov uvedených v § 237 O. s. p. je možné napadnúť všetky rozhodnutia odvolacieho súdu bez ohľadu na formu rozhodnutia, na jeho obsah alebo na povahu predmetu konania. Prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. nie je daná tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z väd uvedených v tomto ustanovení. Dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je v tomto prípade prípustné iba vtedy, ak touto vadou rozhodnutie skutočne trpí, t. j. ak sa stali skutočnosťami, v dôsledku ktorých vada vznikla a prejavila sa v rozhodnutí (postupe) odvolacieho súdu. K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v § 237 O. s. p., prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale z úradnej povinnosti (§ 242 O. s. p.).

Žalobca dovolanie podal z dôvodu podľa § 237 písm. f/ O. s. p., že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Za odňatie možnosti konať pred súdom sa považuje taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Podľa ustálenej judikatúry o postup odnímajúci účastníkovi možnosť konať pred súdom ide tiež v prípade, že sa súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiada s argumentáciou účastníka.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému rozhodnutiu.

Vyjadruje to aj znenie ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a výstižne vyloží, ktoré skutočnosti má za preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil.

Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie musí byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozsudku by malo účastníkom konania dovoliť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní vo veci samej.

Súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktoré stručne a jasne objasní skutkový stav a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu (§ 211 O. s. p.).

V prejednáwanej veci žalovaný v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa namietal nedostatky právneho zdôvodnenia priznanej náhrady škody, vrátane jej výšky, ako i zmluvnej pokuty, a tiež neúplné zistenie skutkového stavu súdom prvého stupňa.

Napriek uvedenému, rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza prakticky len z obsahu rozhodnutia súdu prvého stupňa, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, bez toho, aby zaujal stanovisko, resp. sa zaoberal argumentmi žalovaného, smerujúcimi k podstate veci.

Týmto postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu základného práva dovolateľa na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, resp. čl.46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s § 157 ods. 2 O. s. p. a tým aj k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Vzhľadom na to Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 234b ods. 2 O. s. p. napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. decembra 2010

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová